

Dajme si ešte za pohárik!

Kto by na vlastnej koži nepoznal tie slávne slová: „Ešte dve deci a ideme domov!“
Koľkokrát už od základu zmenili život človeka,
koľkokrát už na ich konci stálo nešťastie.
A predsa sa ich práve v tejto chvíli chystajú
niektorí vysloviť.

Bola streda 12. septembra 1979 poobede. V jednom z bratislavských podnikov sa pomaly rozbíhala malá oslava. Jedna zo zamestnankýň mala meniny, a tak na stôl položila pár fliaš vína. Nebolo toho mnoho. Na každého sláviaceho pripadlo niekoľko decákov. Medzi nimi sedeli aj 22-ročná Viera a 24-ročná Oľga. Prvá pracovala vo výpočtovom stredisku, druhá v administratíve. Boli to slušné mladé ženy a nikdy s nimi neboli žiadne problémy. V ten deň vybočili zo svojich zvyklostí a zaplatili za to daň najvyššiu.

Ludia dosť popíjali a keď sa oslava skončila, premýšľali, kde by pokračovali. A tak sa dostali do pivárne Stará sladovňa. Zábava pokračovala a k veseliacemu sa spolku sa postupne pridalo pár nových známostí, ktorých nikdy nie je v pohostinstvách málo. Niektorí sa rozlúčili a bežali za svojimi najbližšími. Viere a Oľge sa v podniku páčilo. Muži sa okolo nich krútili a boli by zniesli i modré z neba za jeden z ich úsmevov. Nik už nevie, kedy sa pri ich stole objavil 25-ročný Števo. Tiež mal dôvod na oslavu. Nedávno dostal byt, dnes ho vymaľoval a čiastočne zariadil. Jeho manželka mu nechcela

v práci prekážať, a tak odcestovala k mame. Uvoľnila tým priestor pre vraždu.

Krátko po desiatej hodine večer Stará sladovňa zatvárala, a tak sa sláviaci krúžok rozhodol pokračovať inde. Zlákala ich reštaurácia Krym, kde sa pokračovalo až do ďalšej záverečnej. Vtedy sa počet oslavujúcich scvrkol na číslo päť. Okrem Olgy, Viery a Štefana v Kryme popíjal posledný z ich spolupracovníkov a jeden Štefanov kamarát. Vypili dva litre vína, zaplatili a vyšli na ulicu. Spolupracovník oboch žien sa rozlúčil a odišiel. Olga a Viera odchádzali so Štefanom. Jeho kamarát sa k nim snažil pripojiť, ale Štefan ho odbil, že nie je žiaduci. Smutne sa díval za odchádzajúcou trojicou, ktorá sa zakrátko stratila v bratislavských uliciach. Od tej chvíle mladé ženy už nikto živé nevidel. Na druhý deň do práce neprišli a ani ďalší deň nie.

V sobotu 15. septembra 1979 o trištvrte na dve poobede na mestskej správe VB v Bratislave zazvonil telefón. Vzrušený ženský hlas oznamoval, že v kríkoch medzi železničnou traťou a záhradnou reštauráciou Krym sa našli dve ženské mŕtvolky. Aj keď sa toto miesto nachádzalo v podstate v strede Bratislavy, a dokonca len 120 metrov od budovy dnešného Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, nebolo frekventované. Hneď vedľa sa totiž rozkladal bratislavský prístav, ktorý prístup k nemu zamedzoval.

Na miesto nálezu sa okamžite vydala policajná výjazdová skupina, ktorá konštatovala, že obe mŕtvolky ležia medzi svahom železničnej trate a plotom záhradnej reštaurácie vo vzdialenosti sedem metrov od seba. Na telách úbohých žien boli jasné stopy po škrtení a bití. Jedna z nich mala na krku zreteľnú ryhu po škrtení, druhá mala na pravom prsníku otlačok nepravidelných zubov po uhryznutí. Doklady ani ďalšie osobné veci pri sebe nemali. Z toho policajti usúdili, že miesto nálezu mŕtvol nemusí byť miestom vraždy, ale istí si tým neboli.

Keď dôkladne prehľadali miesto nálezu, objavili prázdny pollitrový pohár, škatuľku cigariet značky Clea a čo bolo najdôležitejšie, hnedo-bielo-čierny opasok od županu. Už vtedy im napadlo, že ženy mohli byť uškrtené práve ním.

Doslova beštiálna vražda mladých žien hnala policajtov do práce. Súdna pitva ukázala, že obe ženy boli uskrtené mäkkým škrtidlom s hladkým povrchom, pravdepodobne z textilie. Zodpovedalo to nálezu opasku od župana, ktorý policajti našli na mieste nálezu mŕtvol. V krvi oboch žien bol objavený alkohol. U prvej 1,03 promile, u druhej dokonca 1,76! Stav tiel zároveň poukazoval na to, že boli zavraždené v noci z 12. na 13. septembra 1979. Ich totožnosť však bola stále neznáma. Preto policajti zapojili do pátrania aj televíziu. Krátko po pátracej relácii na policajnom dispečingu začali zvoniť telefóny, takže totožnosť zavraždených prestala byť pre políciu záhadou. Potom už šlo všetko rýchlo. Polícia vypátrala všetkých účastníkov oslavy od podniku až po reštauráciu Krym. Zakrátko pred vyšetrovateľom sedel na stoličke aj Štefan.

„Áno, s tými ženami som popíjal,“ priznal, „po odchode z Krymu som ich odprevadil na zástavku električky, počkal s nimi na ňu, rozlúčil sa a šiel.“

Policajti ale dostali do rúk záznam o jeho dovtedajšej trestnej činnosti. Ukázalo sa, že pred rokom bol odsúdený za výtržnosť a útok na verejného činiteľa. V tom istom roku bolo proti nemu vedené vyšetrovanie kvôli pokusu o znásilnenie, i keď bolo rozhodnutím prokurátora pre nedostatok dôkazov zastavené. Z výpovedí svedkov – jeho známych, spolupracovníkov a susedov vyplynulo, že ide o pomerne inteligentného človeka so sklonmi k násiliu, ktorý neznášal, ak sa mu žena, ktorú sa rozhodol dostať, postavila na odpor. Zvlášť agresívny je pod vplyvom alkoholu a voči ženám. Bohužiaľ až vyšetrovanie ukázalo jeho osobnosť v plnom rozsahu. Bolo mu dokázaných niekoľko prípadov brutálnych znásilnení a pokusov o znásilnenie. Dva týždne pred dvojnásobnou vraždou – 27. augusta 1979, sa dokonca pokúsil zavraždiť jednu zo svojich minulých obetí, pretože sa bál, že proti nemu bude svedčiť!

Na základe týchto informácií bola v jeho byte vykonaná domová prehliadka, ale jej výsledok nebol uspokojivý. Preto boli prehliadané okolité domy a v starej kotolni jedného z nich bol v kontajneri

na odpadky nájdený hnedo-bielo-čierny župan s rovnakým vzorom, aký mal opasok od župana nájdený na mieste nálezu oboch mŕtvov. Štefanovi známi i manželka potvrdili, že je jeho. Štefan sa aj v tejto situácii pokúsil zapierať, ale nakoniec všetko priznal. Vyšetrovatelia si vypočuli jeden z najotrasnejších prípadov vo svojej policajnej praxi, hraničiaci s najpríšernejšími hororami.

„Keď sme vyšli na ulicu pred Krym, navrhol som Viera, aby šla ku mne. Že jej ukážem svoj nový byt a tak... Najprv ísť nechcela, ale keď jej Oľga povedala, že pôjde tiež, tak súhlasila. V byte sme posedeli. Otvoril som fľašu červeného vína a vypili sme dva alebo tri poháriky, ale Oľga vstala a chcela sa ísť natiahnuť. Odviedol som ju do obývačky. Zatiaľ, čo si stiahla šaty a ostala len v podprsenke a nohavičkách, vytiahol som zo skrine deku a keď sa natiahla na gauči, tak som ju prikryl. Potom som ju požiadal, či by sa so mnou nevyspala. Odmietla, a to ma rozzúrilo. Tak som šiel znovu do skrine, vzal opasok od župana a uškrtil ju.

Viera zatiaľ sedela vedľa a nevedela, čo sa stalo. Tiež sa chcela ísť natiahnuť, tak som jej ustlal. Keď sa zobliekala, požiadal som ju, aby sa so mnou vyspala. Odmietla, že je ešte panna. To nemala robiť. Vrhol som sa na ňu a mlátil som ju. Ona sa bránila, ale ani to jej nepomohlo. Dvakrát som ju znásilnil. Potom som jej cez krk prehodil opasok od župana, škrtil ju, a tak ju prinútil, aby išla so mnou k trati. Po ceste sa mi vytrhla, ale dobehol som ju a opaskom uškrtil. Potom som jej telo hodil k trati a priniesol tam i telo Oľgy. Šperky a peniaze som im vzal, kabelky a doklady hodil do Dunaja. Bohužiaľ, až doma som zistil, že som tam stratil svoj opasok. Vrátil som sa, ale v tej tme som ho nenašiel.“

Súd starostlivo zvážil všetky okolnosti tejto dvojnásobnej vraždy a Štefana odsúdil na trest smrti. Rozsudok bol vykonaný.

Jaromír Slušný

KRIMINÁLNE PRÍBEHY Z ČIAS NEDÁVNÝCH

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v Bratislave v roku 2019
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.
Číslo publikácie 1 999

Jazyková korektúra Mária Haraštová
Zodpovedná redaktorka Luba Nguyenová Anhová
Technická redaktorka Jana Urbanová
Návrh obálky Slavomír Hrebenár
Sadzba Karel Hána
Tlač CENTA, spol. s r. o., Brno
1. vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať
a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek
spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ALBATROS MEDIA